

SULÍKOV

A JEHO PROMĚNY

k 650. výročí první zmínky o Sulíkovu

2024

1. SLOVO ÚVODEM

Proplouváme každodenními starostmi moderní doby vstříc budoucnosti. Ani často nedokážeme docenit, jak dobře si žijeme. Ženou nás kupředu veliké sny a přání, která se postupem času rozměňují v menší a často důležitější věci. Leccos se zadaří a mnohé by bylo lepší raději zapomenout. Mnohdy mylná přesvědčení, že jedině my vše víme a děláme nejlépe nebo že jen my spasíme svět, nám znemožní vidět to důležité v našem životě. Rady rodičů či prarodičů často doceníme až mnohem později anebo vůbec. A přesto by stačilo tak málo, otevřít oči a srdce a rozhlédnout se kolem sebe, začít vnímat i něco jiného než sebe sama a vlastní prospěch. Pozorovat okolní krajinu, zajímat se o lidi kolem, bavit se s nimi a uvědomovat si, že tu sice nejsme navždy, ale to neznamená, že když ne já, tak nikdo. Můžeme po sobě něco zanechat, něco předat dál, co bude žít v našich potomcích. Třeba to bude fungovat jako poučení z minulosti. Ano, i to je úkolem historie. Ne se utápět ve faktech a datech, ale ukázat, že i dříve lidé dokázali žít své životy s hrdostí a láskou. Mnohé se už vytratilo v dějinách času, ale to, co se zachovalo, je nutné opatrovat jako oko v hlavě. Proč? Možná proto, abychom se vyvarovali chyb dřívějších, a dost možná i proto, abychom se inspirovali odvahou lidí, kteří se nebáli žít své životy v dobrých i zlých dobách.

Nahlédněme tedy do historie, která se v leccems neliší od současnosti. Podstata zůstává stejná. Mění se jen technické vymoženosti a udělátka, která „usnadňují“ lidem život. Lidské vlastnosti, dobré i ty špatné, však zůstávají nadále stejné. Stále se budeme setkávat s pomluvami, udáváním, vraždami, válkami, stejně jako s dobrotou, láskou a pomocí. Nechť to druhé na miskách vah převáží veškeré špatnosti světa.

*Mgr. Marcela Houdková
kronikářka*

2. HISTORIE OBCE

2.1. Dávná historie

Název Sulíkov je pravděpodobně odvozen od zakladatele osady Sulislava (staropolské jméno z dolního Slezska; suliti = slibovati), jehož domácké podoby jsou Sulek, Sulik, Sulco, anebo od původního názvu Sulkův dvůr.

Nejstarší historická písemná zmínka o obci pochází z roku 1374. Tehdy náležela kunštátskému panství spolu s dalšími okolními vesnicemi (Rudka, Petrov, Makov, Rozsíčka, Ústup a podíly na Zbraslavi, Touboři, Sychotíně a Rozseči). Je také doložena skutečnost, že panství daroval Heralt z Kunštátu své manželce Jitce, a nakonec je zdělili jejich synové Jiří a Heralt.

Pravděpodobně již ve 13. století byl postaven místní kostel, který je od té doby dominantou obce.

O historii obce ve středověku bohužel nemáme téměř žádné informace. Další doložená zpráva pochází až z roku 1674, kdy bylo v obci 7 obývaných domů a 3 neobývané. Od roku 1727 obec disponovala vlastní pečeti, v jejímž poli se nacházel obraz sv. Maří Magdalény. V roce 1742 proběhla v sousedním Ústupu bitva mezi ustupujícím saským vojskem a rakouskou armádou, která stála životy stovek lidí i z řad civilního obyvatelstva. Nejstarší zpráva o počtu obyvatel pochází z roku 1790. Tehdy bylo v Sulíkově 126 lidí a 25 domů.

Války ale ovlivňovaly historii obce i nadále. Na začátku 19. století přes obec několikrát procházely armády z napoleonských válek a rekvírovaly píci pro koně i potraviny a ožebračovaly obyvatele. V roce 1866 táhli přes Sulíkov na Vídeň Prusové a krátce obsadili starobylý mlýn na kopci Povětrňáku. Do obce přinesli epidemii cholery, ale díky uzavřenému příměří nakonec museli odtáhnout. Před tím ovšem nařídili zbourat mlýn, aby už nemohl sloužit jako strategický orientační bod.

2.2. První světová válka

Během 1. světové války (1914–1918) bylo ze Sulíkova odvedeno 21 mužů – Jan Štefka, František Jura, J. Hamerský, Ignác Fiala, Karel Fiala, Fr. Sedláček, Fr. Tenora, Fr. Včelík, Fr. Konopáč, Jakub Konopáč, Jos. Huk, Jan Huk, Method Huk, Fr. Huk, z nichž někteří válku nepře-

Pruské vojsko u mlýna na Povětrňáku (1866)

žili nebo na následky zemřeli (Fiala Ignác, Huk Joseph, Jura František, Hamerský – učitel působící v Sulíkově). Památník pod školou na jejich památku byl postaven v roce

1928 za 800 K. Po 1. světové válce zůstalo v Sulíkově 140 obyvatel.

Podle školní kroniky navštěvovalo místní školu v roce 1917/18 107 dětí, mezi nimi bylo 5 dětí italských uprchlíků, z toho čtyři chlapci – Silvie, Lamberto, Atilio, Guglielmo Dapor. Narodili se v Lizzanella poblíž Rovereta v Tyrolích. Jejich otec Richard Dapor byl stolařem a byl povolán do války. Děti bydlely s matkou ve Vřesicích č. p. 3 (tehdy psáno Břesicích). Celkem jedenáctičlenná rodina tu žila až do konce roku 1919. Kromě výše jmenovaných žili ve stejném domě ještě 2 rodiny, Ischia a Gelmi z Arca, celkem 15 osob. Později se přestěhovaly do Křetína č.p. 7. Otec rodiny Gelmi dostal otravu krve a zemřel v nemocnici v Brně.

Do sulíkovské školy chodilo i šestileté děvčátko Agnes Assolini, narozené v Lizaně (Tyroly). Čtyřčlenná rodina bydlela v Sulíkově č. p. 18 u tehdejšího pana starosty Včelíka. Otec opět musel narukovat.

Na sulíkovském hřbitově je také pohřbena malá holčička „Arnaldinka“, která zemřela italským rodičům ubytovaným v Rozseči. Narodila se v italském Marco, což je část města Revereto, které má v současné době kolem 40 000 obyvatel. Arnaldinka zemřela jen pár dnů po svých šestých narozeninách. I když to nevíme jistě, říká se,

že na záškrt či zápal plic. Očkovat se proti tomu začalo bohužel až po druhé světové válce.

Arnoldinka Toss a její hrob na sulíkovském hřbitově

V roce 2016 uspořádali lidé z vesnic okolo Arnaldinčina rodiště (sdružení ve spolku s názvem Ledro) výpravu do Blanska, kde si společně připomněli osudy svých předků. Navštívili i Sulíkov a uctili její památku u hrobu, který je stále opečováván místními obyvateli. Díky této výpravě jsme si mohli zpřesnit údaje o Arnaldinčině životě. Její celé přesné jméno bylo Arnoldina Toss. Narodila se 21. 1. 1912 a zemřela 27. 1. 1918. O dva dny později byla pohřbena na sulíkovském hřbitově. Její rodiče, otec Elia Toss (26. 7. 1879) a matka Silvia Toss (15. 3. 1881), bydleli v Rozseči, kde se jim 14. 6. 1917 narodil syn Elia Antonio.

2.3. Druhá světová válka

Z kroniky se dovídáme světové informace o 2. sv. válce. Jak válka probíhala, jaké to byly hrůzy: „3. září vypověděla Anglie s Francií Německu válku. Aby obyvatelstvo bylo spravedlivě zásobováno,

*Hrob neznámého něm. vojína,
Hans Heinrich Scharff, *24. 4. 1923
v Gluckstadtu.*

*bylo v říjnu započato s rozdělením lístků na všechny potraviny. Pří-
děl tuku byl celkem 10 a ½ dkg na osobu a týden, cukru 40 dkg na
osobu a týden. Oděv a obuv se také prodával na lítky. ...“.* Dle pa-
mětníků bylo ihned po příchodu Němců nařízeno jezdit vpravo...
I v Sulíkově a Vřesicích docházelo k mobilizaci mužů. Ve Vřesicích
byli odvedeni 3 koně a 1 vůz do Černé Hory. Také sedmičlenná rodi-
na cikánů Růžičkových z Vřesic byla odvečena do koncentračního
tábora. Jedině dcera Marie se zachránila.

R. 1940 začal ve znamení řízeného hospodářství, které zavedli
okupanti. Zemědělci museli dodávat mléko, vejce (60 kusů z jedné
slepice za rok), hovězí a vepřový dobytek a později i koně, což bylo
pro obyvatele vesnice asi nejtěžší. Po 1. žních v protektorátu přišly
předpisy i na dodávku obilí a brambor. Obilí bylo dovoleno mlít jen
na tzv. mlecí povolení (os/měsíc – 21 kg), také krmné obilí se šro-
tovalo jen na šrotovací povolení. Domácí šrotovnice, máselnice, od-
středivky aj. byly úředně zapečetěny a toto bylo kontrolováno. Byly
zřízeny komise, které kontrolovaly výnosy a předepisovaly dávky. R.
1941 začíná sněhovými závějemi a vánoční prázdniny jsou z důvodu
nedostatku topiva prodlouženy od 20. 12. 1941 do 5. 3. 1942. Žáci
dostávali 1x týdně úkoly. Na jaře a v létě byly konány první kontroly
dodávek zemědělských výpěstků, dobytka a slepic. Při zjištění ne-

srovnalostí byli občané pokutováni, např. za každou nepřihlášenou slepici pokuta 50 k + 60 ks vajec. „R. 1942 byla nařízena sbírka teplého spodního prádla a šatstva pro mrznoucí německou armádu, která však valného úspěchu neměla... Protože jsou přísné kontroly osobních průkazů, musí si každý občan dát vystavit občanskou legitimaci.“

Koncem léta 1944 v Sulíkově poprvé zpozorovali spojenecká letadla. „Ve velké výšce se leskly jako stříbrné hvězdy v slunečním jasu. Letěly směrem Kolín a Pardubice. Byly viděny troje vlny po 25 letounech. Zanedlouho bylo slyšet detonaci bomb. Za několik dní nato byly slyšitelné detonace pum při náletech na Vídeň a jiná města a projevíly se drnčením oken a dveří.“

Nejvíce záznamů o válce pak je z r. 1945, kdy se blížil její konec. „...Němci chtějí zpomalit nezadržitelný postup ruských tanků silničními zábranami – na silnici pod Barkou, jedna pod Vřesicemi na silnici k Vranové (zábrany – klády a kámen – byly budovány za dozoru německých vojáků). Otrásaly se okna následkem bombardování Vídně či Brna i ze Slezska. Ve vzduchu létali spojenečtí letci na Pardubice. Lidé vybírali vhodné sklepy pro uchování cenných věcí před frontou. 26. dubna 1945 Němci přijeli do naší vesnice. Dvě třídy ve škole byly plné vojska. V bytě řídícího učitele a téměř v každém stavení bylo ubytováno vojsko. Byla to strojní četa, která opravovala pušky, kulomety, děla dovážená z blízké fronty od Brna. K místním se chovali slušně. Do toho přišla zpráva, že Rusové osvobodili Brno... Před příchodem Němců do vesnice byl vypnut elektrický proud. 2. května 1945 – pád Berlína, Němci zahazují svá vyznamenání, protože vidí, že jejich osud je zpečetěn. 9. května 1945 – den vítězství – Němci snášejí mnoho vojenského materiálu na hromady, pálí, ničí před odjezdem. Celé dva dny místní pozorovali Němce prchající od Letovic do Olešnice. Děla, granáty, zbraně, střelivo nechávali u silnice. Nekonečný proud aut, tankových aut, vozidel všeho druhu, koňských povozů, koní i pěšího vojska – zmatek. Po odjezdu bylo z bezpečnostního důvodu sbíráno střelivo a odvezeno do Boskovic. V Blahové chrástce u silnice byl nalezen 10. 5. 1945 mrtvý voják (zemřel při odsunu Němců a byl vyhozen z vozu do příkopu) a pochován je na místním hřbitově jako oběť II. světové války...“

3. ZAJÍMAVOSTI OBCE

3.1. Větrný mlýn

Na kopci u Sulíkova, zvaném „Povětrňák“, stával větrný mlýn. Sice se neví, kdy přesně byl postaven, ale údajně někdy po třicetileté válce (ta skončila 1648), a je zmiňován i ve Vlastivědě moravské (1903). Patřil mlynářskému rodu Tenorů z Petrova, kteří vlastnili

Pohled na obec s větrným mlýnem na Povětrňáku

nejen větrný, ale i vodní mlýn. Ten v Petrově existoval už od počátku 17. století, od doby, kdy přišel Vavřinec Tenora (1592 – 1690) ze zkušené z Francie. Sulíkovský větrný mlýn (symbolem Sulíkova se stal, i když patřil petrovským a ležel také na cizím katastru), kdysi sloužil k mletí obilí a řezání klád. Díky své výšce 14 m byl využíván za prusko-rakouských válek i jako skvělý orientační bod a pozorovatelná. Podle kroniky byl prý zbourán v roce 1866 právě pro svou nápadnost, aby z dálky nelákal nepřátele.

Podle odborníků z www.povetrnik.cz se jednalo o zděný mlýn tzv. holandského typu. „Dochovaná fotografie naznačuje nezvyklou

konstrukci mlýna s výraznou válcovou věží vyrůstající uprostřed nad střechou nízké stavby s (pravděpodobně) obdélníkovým půdorysem. Je nápadná atypická spodní část objektu, podle podlouhlého půdorysu by to mohla být pila s katrem na větrný pohon.“

3.2. Kostel

Kostel je zapsán v seznamu památek České republiky. Není sice přesně znám rok založení, podle dostupných zdrojů je možný rok 1450, ale dle stavebně-historického výzkumu by mohl pocházet už z 2. poloviny 13. století, kdy spadal pod správu pánů z Kunštátu. Z důvodu majetkových převodů byl Sulíkov zmiňován v oněch listinách několikrát, ale v r. 1558 poprvé s právem podacím ke zdejšímu kostelu.

Historické foto kostela v Sulíkově

*Pohled na kostel od hřbitova 2020.
Foto: Marcela Houdková*

„Vrchnost přestala sama obsazovat své kostely duchovními a přiznala církvi právo ustanovovat duchovní jako správce kostelů a věřících. Zachovala si však vliv na obsazování svého kostela duchovním

Kazatelna. Ještě zde není obětní stůl. Tři sochy, mariánský oltářík

získáním tzv. „podacího práva“, kdy navrhla diecésnímu biskupovi kněze, kterého chtěla mít duchovním správcem. Biskup už jen zvážil, zda je to vhodný kandidát či nikoli, popřípadě z několika kandidátů vybral toho nejvhodnějšího.“

Farním kostelem je tedy od roku 1558, ale s přerušením, jelikož byl přifařen ke Kunštátu. Zmínky o sulíkovské kapli z roku 1653 dokládají, že tu bývaly bohoslužby každou třetí neděli. Od roku 1786 se Sulíkov opět stal samostatnou farností, do níž spadaly, kromě Sulíkova, také vesnice Makov, Petrov, Rozseč (ty předtím patřily pod Kunštát) a Rozsíčka (dříve spadala pod Olešnici).

„... Kostelík je postavený z kamenů posbíraných po okolních stránkách (původní zdivo presbytáře s věží a loď). Do kostela se kdysi vcházelo dnes zazděným vchodem v jižní lodi, na které byly během opravy v padesátých letech 20. století viditelné i okenní otvory s lomeným záklenkem. Kněžiště, které je od lodi odděleno goticky zalomeným vítězným obloukem, nad sebou nese věžovitou nástavbu. Chórová věž je s největší pravděpodobností taktéž raně gotického původu, a patří tak

*k několika výjimečně doloženým příkladům na Moravě (Svatoslav, kdy-
si i kostel v Tupanově u Moravského Krumlova). Výskyt takto uspořá-
daného presbytáře naznačuje, že se na kolonizaci zdejšího kraje mohli
podílet i osadníci původem z Rakouska... Roku 1688 byl zřízen oltář
a vybudována sakristie na východní straně věže. V roce 1786 se v sou-
vislosti s obnovením fary uvažovalo o zaklnutí lodi, která měla dřevěný
prkenný strop. K tomu však došlo až po požáru ve 2. polovině 19. stole-
tí. Tehdy byla také zazděna původní okna a místo nich byly proraženy
nové osvětlovací otvory. Někdy v této době bylo upraveno i zvonické
patro věže. V roce 1839 vznikla západní přístavba rozšiřující hudební
kruchtu. ...“ (ze studie studentů MU Brno, zapsáno ve farní kronice).“*

Obraz sv. Maří
Magdalény si sje-
nali farníci se svým
tehdejším duchov-
ním P. Mathiasem
Havlíčkem v r. 1864
za 120 zl. (mimo
dopravu – převoz
z Brna po železni-
ci). Byl zasvěcen
děkanem Basile-
jem Boškem. Ten-
krát se o něm psa-
lo i v brněnských
novinách „Brunner
Zeitung“ č. 503,
(překlad z němči-
ny): „...V těchto
dnech byl dokončen
velký oltářní obraz
našeho malíře Josefa

Obraz sv. Maří Magdalény
Foto: R. Hanskut

Zeleného pro kostel ve vsi Sulíkov blízko Kunštátu na Moravě. Tato olejomalba, 6 stop vysoká a 4 stopy široká představuje sv. Maří Magdalénu, kterou malíř namaloval úplně odchylně od obvyklých profánních způsobů líčení, kající Magdaléna podle skutečného smyslu legendy, a sice v takové modlitbě vzrušující a vyjadřující kompozici ducha kajícínosti. Zde se svatá Magdaléna představuje před jedním z kamenných kusů přirozeně postaveným oltářem. Vroucně se modlí z knihy před ní otevřené, která leží vedle jednoduchého kříže. Výraz tváře ukazuje skutečné pokání. Ruce, které si tiskne na srdce, vyjadřují vnitřní život a sílu víry. U paty oltáře leží umrlčí lebka, symbol pomíjivosti všeho pozemského. Svatá je oblečena do šedého kajícnického roucha, zatímco její zlatovlasá hlava je pokryta modrým přehozem, který jí sahá až k nohám. Široký otvor skalní jeskyně, obydlí svaté kajčnice, poskytuje malířský rozhled. Obraz je proveden zvláštní pilností, dobře zdařilý. Malý kostelík v Sulíkově, který je zasvěcen ke cti sv. Maří Magdalény obdrží nyní tímto účtyhodný skvost. ...“

Z 20. let dvacátého století pochází tři sochy, které původně byly v presbytáři – Nejčistšího Srdce Panny Marie, Svatého Josefa s Ježíškem a Božského Srdce Ježíšova. V devadesátých letech byly citlivě zrestaurovány.

Sochy Nejčistšího Srdce Panny Marie, Svatého Josefa s Ježíškem a Božského Srdce Ježíšova

Současný oltář z let 1924–1927 pochází z dílny restaurátora Bohumila Beka z Kutné Hory. Spolu s oltářem byla 22.5.1927 vysvěcena i celoplastiková křížová cesta z lipového dřeva s těžkými rámy

Křížová cesta mezi lety 1927–1958, kdy byla dána do menších ráků

Současné foto křížové cesty

od uměleckého řezbáře z Kutné Hory Fr. Charvát (obraz po 1.200Kč), byly tam nenápadné nápisy jmen dárců. Kostelník K. Tenora ji přivezl s kravkami z nádraží z Letovic.

Stropní fresky

V roce 1958 byla křížová cesta dána do menších ráků. A v 90. letech 20. století byla ukradena, ale naštěstí byla navracena zpět. V roce 2004 opravil 14 zastavení křížové cesty odborný malíř a restaurátor Martin Findeis (*1967 Boskovice) ze Smilova u Havlíčkova Brodu (původem z Drnovic u Lysic, toho času bydlel se svou rodinou v Sulíkově č. 5).

Freskové obrazy světců na klenbě presbytáře i lodi nechal namalovat v roce 1949 P. Jan Dvořák. Práce se zhostil malíř Jan Daněk z Letovic (jedná se o sv. Ludmilu, Václava, Vojtěcha, Anežku, Prokopa, Cyrila a Metoděje, Jana Nepomuckého, Jana Bosca – k němuž byla připsána prosba: „*Sv. Jene Bosco, zachraň mládež!*“). P. Jan Dvořák Jana Bosca označil za „patrona mládeže protektora všeho podnikání kolem našeho kostela“.

Podoba interiéru kostela před malbou fresek

Na vítězném oblouku býval starší nápis: „Sláva na výsostech Bohu“, jenž byl v době malování světců nahrazen velkým freskovým obrazem „Večeře Páně“ taktéž od pana Daňka.

Freska Večeře Páně

Foto bez rámců, takže po r. 1958–1969

Freska „Večeře Páně“ se dochovala až do roku 2001, kdy musela být sundána při rekonstrukci kostela kvůli špatnému stavu omítky (zdivo bylo zduté a hrozilo opadávání). Prvotním úmyslem bylo namalovat podle sejmutého a pečlivě poskládaného originálu obraz znovu. Malování se měl zhostit Stanislav Konečný z Rašova, který v téže roce opravil a zvýraznil freskové obrazy světců na klenbě. Na doporučení odborníků z toho ale nakonec sešlo.

Staré varhany, křížová cesta ještě se starými rámy, takže mezi lety 1927–1958

Současné varhany v sulíkovském kostele

Historická podoba vstupu do kostela ještě bez tzv. „skleníku“

V r. 1969 došlo ke generální přestavbě varhan. Na kůr byly pořízeny nové varhany – od firmy z Brna-Bohunic. Posvěceny byly otcem biskupem PhDr. Karlem Skoupým z Brna o Bílé sobotě. Zúčastnil se děkan Fr. Kaňa z Lysic, P. Krchňák z Letovic a P. Fr. Kšica z Olešnice. Tyto varhany jsou v sulíkovském kostele dodnes.

*Foto podoby kostela
do r. 1966, ještě bez
provizorní přístavby mezi
vchodem a hřbitovem*

V roce 1967 zemřel varhaník Fr. Procházka z Petrova, který zde 40 roků varhaničil. Po něm nastoupili místní studenti LŠU Kristina a Jan Vlachovi (varhaničil s přestávkami přes 50 let) a také Jana Sedláčková, Marie Blahová, Jan Blaha a Eva Jílková. V současné době doprovází při mších na varhany Vlastimil Beránek (pochází z Brna, kde také varhaničil), kterého příležitostně střídá manželka Magdalena (roz. Blahová), jejich dcera Anežka a také František Bačovský.

3.3. Škola

Sulíkov měl svého učitele již roku 1755. Do roku 1796 se vyučovalo v domě č.p. 4, dnes Mátalovo. Potom byla postavena za 3500 zl. nová budova vedle kostela, č.p. 26 (dnes známá jako stará škola).

„Kolem r. 1824 bývala zde opakovací hodina pro mužskou mládež vždy v neděli po ranní, pro děvčata před hrubou mší pod dozorem místního duchovního správce (P. Josef Sedláček). U chlapců začínalo se psaním z tabule (ti, kteří psát neuměli, musili čísti), pak se půl hodiny počítalo a poslední čtvrt hodiny bylo náboženství. Děvčata četla evangelium, pak byly počty písemné i z hlavy, ku konci náboženství.“

„1882 bylo započato s opravou potajmo s rozšířením učební síně školy sulíkovské. Též byl opraven byt p. učitelův. Náklad na opravy tyto

ve výši 1200 zl. uhrazen byl ode všech poplatníků přiškolených obcí. Po nadučiteli J. Holasovi, který zemřel, byl vyhlášen konkurz, na který se až napodruhé přihlásil a od ledna 1883 nastoupil učitel Vodnařík.

Mátalovo č.p. 4

Stará škola č.p. 26 vedle kostela
(foto 1938)

V r. 1883 byla škola uzavřena z důvodu oprav, které činily 932 zl. 47 kr. Díky těmto okolnostem se posunul začátek školního roku až na 3. ledna 1883.“

Stará škola

Za P. Theodora Vojtka (1892) byla škola rozšířena z jednotřídní na dvojtřídní. A za tím účelem bylo zakoupeno stavení, kde se prozatím zřídila druhá třída. „Dne 31. 12. 1891 uzavřena smlouva u c. k. notář-

ství v Kunštátě, dle které 8 občanů (3 ze Sulíkova, 3 z Petrova a 2 z Břesic) koupilo rychtu č. 13 v Sulíkově i s pozemky o výměře 107 měřic za 7100 zl. k účelům školním. Výnosem slavné c. k. okresní školní rady ze dne 19. února 1892 sděleno bylo místní školní radě v Sulíkově, že rychta č. 13 hodí se za školu, ovšem s jistými opravami.“

*Historické foto
současné školní budovy*

K Sulíkovu byla přiškolená i Rozsíčka (kde ale byla v roce 1893 zřízena jednotřídní škola, přetrvala do 1987, kdy byla tamní škola uzavřena). R. 1911 se č. p. 13 přestavělo na školu dvoutřídní s bytem pro řídícího učitele. Od té doby se přestalo ve staré škole vyučovat.

V letech 1946–47 se stala opět školou jednotřídní, kam patřily děti ze Sulíkova, Petrova, Vřesic a Ořechova č. 11.

V roce 1949, když byly obecné školy změněny na národní, měla sulíkovská škola 41 žáků. K další výraznější opravě došlo v r. 1977. Konec osmdesátých let byl poznamenán nedostatkem žáků, takže bylo nutné druhou třídu zrušit a učit pouze v jedné (běžně kolem 15 žáků). Ve školním roce 2019/2020 se stala škola opět dvojtřídní, a tak zůstala až do dneška.

Výhodou sulíkovské školy vždy bylo, že měla k dispozici byt pro své učitele. V r. 1923 zde bydlel řídící učitel Jindřich Verner, od roku 1932 řídící učitel Josef Zejda a v roce 1945 se nastěhoval řídící učitel Albert Šauer. Ředitelka školy Kristina Vlachová zde žila od roku

1977 a v letech 1993–2003 ředitel školy Pavel Janík. Po jeho odchodu se obecní byt dostal do podnájmu Šustrových, kteří se odsud přestěhovali v roce 2021 do Křetína. Nyní ve školním bytě bydlí od roku 2022 rodina ukrajinských uprchlíků.

Další ředitelé už školní byt nevyužívali. V letech 1993–2021 byla ředitelkou školy Romana Dočekalová, kterou vystřídala Petra Bednářová. Tu po dobu mateřské dovolené zastupuje dodnes Markéta Huková.

Všechna obecní zastupitelstva si byla vždy vědoma významu školy a snažila se ji – i přes vysoké náklady – v obci zachovat. V roce 2008 tak byla uskutečněna oprava objektu školy za 330 000 Kč, v rámci které byla položena nová střecha.

Další rozsáhlé opravy pokračovaly po roce 2011: oprava chodby, snížení stropů a výměna obkladů, nová interaktivní tabule (2012), celkové zateplení budovy a výměna oken, nové omítky i stropy ve třídách a výměna osvětlení (2014), nová fasáda na čelní straně (2015), zřízení družiny a jídelny, stavba výdejny jídla, nová podlaha (2017), pořízení vestavných skříní (2018), stavba pojezdového chodníku před školou (2019), kompletní rekonstrukce WC (2020) a nový nábytek (2023).

Zateplení a nová fasáda z čelní strany

Budova školy, Foto: Šárka Kořenková

Celkově bylo ve škole v letech 2011–2023 proinvestováno více než 6 milionů korun a spolu s dotací obce na provozní náklady cca 10 milionů korun. Navíc byl v letech 2021–22 zrekonstruován školní byt.

Také každoroční příspěvek z rozpočtu obce na provoz školy neustále roste. Od roku 2011 se z původních 195 000 Kč navýšil na 525 000 Kč v roce 2024.

Další finanční prostředky získala škola na úpravu školní zahrady „Naše školní arboretum“. Úprava zahrnovala průřez stromů, postupnou obměnu starých za nové, postavení dřevěného posezení, sluneční hodiny, budky pro ptáky a horninovou výukovou skalku.

3.4. Hukovna

Při staré Trstenické stezce, někdy také císařské cestě (dnes z Kunštátu na Olešnici) spojující Moravu s Čechami a na hranici dvou vesnic Sulíkova a Vřesic stojí dodnes dům nesoucí název „Hukovna“. Díky svému stáří je bývalý hostinec opředen rouškou tajemství a tradují se o něm pověsti, že tam kdysi sídlili loupežníci, kteří přepadávali pocestné. Údajně tam mělo být nějaké propadliště, kam mizely celé povozy a ty pak byly pod zemí vykrádány.

Pohled na Hukovnu

Historie budovy je určitě dlouhá, ale zápisů o ní moc není. V kronikách či starých listinách byla budova zachycena až roku 1770 v záznamu o prodeji v křetínském zámeckém archívu. Koupil ji za tehdejších 200 zlatých (1zl – 150 Kč, 100–200 zl. – plat dělníka za celý rok práce) Jiří Huk, proto nese jméno „Hukovna“. (Za Josefa II. se příjmení Huk psalo s „c“, tedy Huck.) V kupní smlouvě je uvedeno, že budova byla postavena ze dřeva a kamene a je zde uveden původ-

ní běžný název „Sulíkovská hospoda“. Byla tam světnice, komora, malá zahrádka a stáje. Také k ní patřily pozemky – 4 měřice polí nad panským lesem (1 míra – měřice = 1918 m²). Jméno Jiřího Huka se objevuje v křetínských matrikách opakovaně. Přišel prý jako mladý z Polabí. Narodil se snad v roce 1730 a po příchodu na Moravu se na počátku 60. let osmnáctého století v Křetíně oženil. S manželkou Dorotou měli několik dětí.

*Orba za Hukovnou mezi
č. p. 11 a č. p. 15. Kočí
– Marie Blahová, chla-
pec – Ivo Šauer, žena
v pozadí jeho matka
Ludmila Šauerová*

Roku 1800 předal Jiří Huk hospodu svému synovi Františkovi, který hospodařil na Hukovně až do roku 1827. Pak postoupil hospodu Josefu Vitoulvi. Po něm zde žil a pracoval Josef Findejs a od roku 1843 Jan Meluzín. Roku 1855 tu začali hospodařit manželé Jan a Anna Matouškoví a od roku 1877 Alois a Anna Pešovi. Pozůstatlou vdovu po Pešovi si vzal Ferdinand Hock. 29. října 1898 hospoda vyhořela. Po opravě vedli hospodu Osouchovi, což jsou již přímí předchůdci nynějších majitelů. František Osouch měl dceru Marii, která si vzala Františka Blahu pocházejícího z rozšíčského dvora. Měli 2 syny, Františka a Petra. František zůstal na Hukovně a oženil se s Vlastou Míchalovou z Makova. Spolu pak vychovali čtyři děti – Františka (kněze Kongregace Dona Boska – salesiánů), Marii, Jana (kněze téže kongregace) a Magdalenu, která obhospodařuje dům s manželem Vlastimilem Beránkem a třemi dětmi dodnes.

Dříve, když se pracovalo přes den na poli, měli Blahovi čeledína a jednu děvečku. Chovali koně a krávy. Večer po práci pak obsluho-

vali v hospodě. Od roku 1972 fungovalo pohostinství na Hukovně pod hlavičkou Jednoty pod vedením Vlasty Blahové. Pohostinská činnost byla ukončena v r. 1983.

V průběhu let se stal dům po určitou dobu i místním centrem kultury; hrála se tu divadla, konaly se schůze, a dokonce zde v roce 1995 natáčeli studenti Filozofické fakulty z Olomouce film na motivy knihy Jana Čepa Hranice stínů. Tehdy se velký sál opět na chvíli proměnil v hospodský.

Hukovna v roce 2002

Pohled na Hukovnu v roce 2015

„Silnice od Kunštátu do Olešnice dělí KÚ Sulíkov od KÚ Vřesice. Tato část osady se dvěma dalšími domy již dříve byla připojena k farnosti Sulíkov. Hospoda byla u silnice (spíš cesty pro koňské povozy) na trase z Brna do Prahy. Byla s radygovaným právem (kdo na ní bydlel, mohl bez vyučení provozovat hostinskou živnost). To platilo do r. 1949.“

3.5. Pomníky

V roce 2020 byl zrekonstruován pomník z r. 1938 pod kostelem sv. Maří Magdalény v Sulíkově. Mnozí místní tak konečně dostali

Pomník pod kostelem

odpověď na otázku, co má připomínat. Za ty roky, co tu stojí, se totiž postupně vytratil nápis a zůstaly jen vybledlé obrysy „nějakých“ osobností. Jelikož pamětníci pomalu, ale jistě odcházejí, málem by vymizel i jeho

původní význam. Naštěstí se však díky současnému zastupitelstvu obce obnovila téměř zaniklá památka, vytvořená v době, kdy zemřel první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk (17. září 1937). Obecní zastupitelstvo se rozhodlo, na popud tehdejšího starosty Aloise Pelíška, vykácet kaštany v prostranství pod kostelem, nahradit je ořechy a zřídit tzv. „Masarykův sad“ (což ovšem nebyl v naší obci jediný počín vztahující se k této osobnosti. Dalšími byla „Masarykova vatra míru“ na Povětrňáku, či zasazení „Masarykovy lípy“ na hřišti 27. 4. 1919). I v okolí byla osobnost T. G. M. hodně ctěna. V Rudce byla v roce 1928 slavnostně vztyčena 14 metrů vysoká socha prezidenta Masaryka, jejímž autorem byl Stanislav Rolínek, rodák z Doubravice.

Jistá vzpomínková akce pravděpodobně proběhla i v r. 1945 po skončení 2. světové války, protože na pomníku přibyl nápis 1945, ale bohužel o tom nejsou nikde zmínky ani zápisy. V roce 2012 se o pomník začal zajímat Spolek pro

*Slavnostní odhalení pomníku pod kostelem
21. srpna 1938*

vojenská pietní místa a fotografie nečitelné památky je i na jejich stránkách. Podpis Masaryka byl zřejmý, ale u druhého nebylo známo, o koho se jedná. Zvažováno bylo jméno Edvarda Beneše. Podle dochované fotografie se však nakonec až v roce 2020 potvrdilo, že druhou osobností na pomníku je Antonín Švehla, jeden z pěti mužů 28. října 1918 (předsednictvo nového státu) a předseda Agrární strany až do roku 1933.

Ačkoliv nám v dnešní době již důvody výstavby takového pomníku nejsou zřejmé, neměli bychom zapomínat na minulost, kdy si národ vážil – a mohl vážit – představitelů našeho státu a třeba i stavbou pomníků dokázal ocenit jejich práci. V historii bychom měli hledat poučení.

V koronavirovém roce 2020 jsme bohužel nemohli uskutečnit jakoukoliv pietní akci při příležitosti obnovy pomníku, přesto se pomník stane stálou součástí historie Sulíkova, naší historií.

*Stav pomníku zachycený Spolkem pro vojenská pietní místa v roce 2012
foto: R. Darmovzal*

*Stav pomníku po obnově v roce 2020.
Foto: Radek Hanskut*

3.6. Lípy

V místních kronikách se píše, že po třicetileté válce bylo v obci vysazeno 9 lip, snad na památku ukončení bojů. Dodnes se dochovaly pouze dvě tyto starodávné lípy – jedna na školní zahradě, která se v loňském roce úspěšně zúčastnila soutěže o titul „Strom roku“, a druhá u Sedláčkových na dolním konci Sulíkova. Stromové slavnosti se ve zdejší obci obecně těšily velké oblibě odnepaměti. Zastupitelstva, nebo třeba učitelé, dávali popud k vysazení nových stromů. Z těch významnějších je třeba zmínit např. vysazení Masarykovy lípy na hřišti v roce 1919, nebo vysazení Masarykova sadu pod kostelem o dvacet let později.

V dnešní době jsme svědky snahy obnovit tyto slavnosti, a to i přesto, že výsadba nebyla vždy úspěšná a některé stromy se neuja-ly nebo uschly. V roce 2014 byl v rámci slavností vysazen na školní zahradě kaštanovník jedlý, o rok později naproti klubovně krásně kvetoucí barevná varianta hlohu *Crataegus laevigata* ‘Pauls’ Scarlet’, hned následující rok švestky pod bytovkou a v roce 2017 hrušeň na školní zahradě. Rozsáhlá výsadba proběhla roku 2018, kdy byla podél silnice od „Petrovské boudy“ do Sulíkova vysázena lipová alej. Každý strom si vysadila jedna rodina. V roce 2019 přibyl na dětském hřišti strom zvaný „stožár“ – *pawlonie plstnatá*. V době koronavirové

Stromové slavnosti na hřišti při příležitosti 30. výročí sametové revoluce – 2019. Foto: Hana Pokorná

čaly rozsáhlé práce na úpravě školní zahrady. Vzniklo ohniště a posezení, které slouží jako venkovní učebna. Vytvořila se výuková horninová skalka a bylo vysazeno buxusové bludiště u pomníku.

Ale zpět k historickým lipám.

Školní lípa

Na školní zahradě, téměř u hřiště, roste lípa velkolistá. Má doložených cca 400 let a je zdravá, pravděpodobně proto, že stála za obcí, nikomu nevadila, a tak si jí nikdo nevšímal. Přesné datum vysazení není známo, lze však soudit, že se tak stalo někdy kolem roku 1621 při příležitosti konce tzv. „české války“ (1618–1620) která skončila porážkou v bitvě na Bílé hoře. Vzápětí ale vypukl požár jedné z nejhorších válek v Evropě – Třicetileté války (ta skončila až v roce 1648). Lípa na školní zahradě se umístila na skvělém 3. místě v soutěži o Strom roku 2023.

Lípa na školní zahradě – 3. místo Strom roku 2023

musely být slavnosti přerušeny, ale již v roce 2022 se sázely ovocniny na školní zahradě a o rok později byl na hřišti vysazen ořešák.

Nejen tyto slavnosti ale pomáhají ozeleňovat Sulíkov.

Od roku 2013 začaly rozsáhlé práce na úpravě školní zahrady.

Sedláčková lípa

Sedláčková lípa.

Foto: Tomáš Kouřil ml.

Lípa u Sedláčků byla vysazena společně s tou školní. Je v ní obrovská dutina, která vznikla zřejmě bleskem. To, že úder přežila, dokazuje, že jako každá lípa je skoro nesmrtelná a dokáže se vzpamatovat i z těžkých zásahů. Mnoho generací dětí si chodilo do této lípy hrát. Byl a je to úžasný domeček, dutinou se dá vylézt až do koruny. Babičky často strašily děti, že pod lipou je chodba, ať tam nechodí, aby se nepropadly. V dutině to opravdu při došlapu dunělo, ale zřejmě jen kvůli tomu, že byl ztrouchnivělý středový kořen pod lipou.

Včelíkova lípa

Ještě na konci 70. let stála lípa i před Včelíkovými, nyní Brychtovými. Byla to další 400 let stará lípa, ale prý už byla hodně špatná a musela se pokácet kvůli rozšíření silnice.

Včelíkova lípa –

Foto 25. 5. 1941

Lípa na hřišti

Lípa na hřišti, zaznamenaná jako „Masarykova lípa“, měla 105 let. Byla vysazena na počest zvolení prvního prezidenta republiky T. G. Masaryka, prezidenta „Osvoboditele“. Vysazení je zapsáno ve školní kronice. Je datováno 27. dubna 1919 a v obci byla při této příležitosti velká sláva. Bohužel, v roce 2023 při rekonstrukci betonového hřiště pracovníci narušili její kořenový systém a lípa musela být skácena.

*Lípa na hřišti.
Foto: Marcela Houdková*

Kotoučkova lípa

Lípa u Kotoučků má určitě nejméně 200 let. Patří do velkolistých. Roste sloupově nahoru a má přímo ukázkově přirozenou vazbu na kmenech. Je hodně vysoká, ale na rozdíl od školní lípy nezabírá moc místa.

Kotoučkova lípa

Lípy na Hukovně

I na „Hukovně“, dnes u Blahů nebo u Beránků, stávaly 2 lípy. Jednu si určitě pamatují dodnes někteří místní obyvatelé, kteří tudy chodívali do hostince v letech 1972–1983. Nakonec i ta byla skácena z důvodu udržování velké vlhkosti u zdiva a střechy domu (asi 2013). Stáří se odhadovalo na 130–150 let.

Hukovna před r. 1939

Lípa před Hukovnou kolem roku 2002

4. DIVADLO

Sulíkov je proslulý i dlouhodobou divadelní tradicí. První divadelní spolek vystupoval v Sulíkově od roku 1892. V období mezi válkami je intenzivní divadelní činnost spojena zejména s postavami místních učitelů, kteří hráli představení jednak se svými žáky a jednak pomáhali při nacvičování her dospělých, především členů hasičského spolku. V roce 1948 byl ve vsi založen opět oficiální divadelní spolek: *„Farář s místními ochotníky ustavili přípravný výbor divadelního spolku dle nového zákona divadelního a po schválení stanov zemským národním výborem v Brně spolek dne 10. 10. 1948 pod*

Hospoda u Markyty – opereta 1943 – Hukovna

jménem Dalibor založil... Spolek uvedl 5 divadelních her, čímž se stará o výchovu a poučení se zábavou. Spolek má své úhlavní nepřátele (...), kteří z nízkých a sobeckých pohnutek žádali v Boskovicích u ONV o zastavení spolku. Nezdařilo se jim to, a když viděli, že celá obec je solidární s Daliborem, snad moudře umkli.“

Od té doby spolek pravidelně hrál při různých příležitostech v Petrově, v Sulíkově na Hukovně, jako host v Letovicích, Kunštátě, Drno-

vicích, Rozseči a Křetíně, Tato bohubilá divadelní činnost přetrvává s přestávkami až do dnešních dnů.

Políbena divadelní múzou byla napříč generacemi snad každá rodina. A pokud snad někdo nehrál, určitě představení alespoň zhlédl. Hrál se na „Hukovně“ ve velkém sále do té doby, než se hospoda přemístila na levou stranu domu. Dle vzpomínek místních se rovnalo 10 židlí do deseti řad. Také tam byla kamna, která často začoudila i při představení. Někdy se využívalo přírodní scenérie a hrálo se venku v přírodě. Později se vystupovalo v KD v Petrově, ve škole nebo na vyletišti.

Od roku 1947/48 byly dvě divadelní skupiny – v Sulíkově a v Petrově. Sulíkov si nechal namalovat kulisy (ty, co zná snad každý). Maloval je pan Daněk z Letovic, autor obrazu Večeře Páně v kostele. Režii si vzal pod patronát pan farář Jan Dvořák. Nacvičovali v sále Hukovny.

Radúz a Mahulena – 1969

S divadlem souvisí nejen spousta práce, učení se textu, pravidelné zkoušky, ale často velká legrace při nacvičování, dobrý kolektiv, hlášky, které se dají přidat kdykoliv k dobru, přebrepty, přes něž se nelze jen tak přenést pro nával nezastavitelného smíchu.

Mezi divadelní nadšence patřili Žaludovi. Pan Alois Žaluda prý maskoval herce před představením. Mezi režiséry patřil i místní pan farář Dvořák, který si na své konto zapsal celou řadu divadelních kusů, od pohádek, přes dramata a veselohry až po operetky. Podle pamětníků z jeho zkoušek hrám se zpěvy předcházela vždy údržba hlasivek. To spočívalo v pití syrových vajec, „aby hrdlo bylo čisté“. Mnohdy se herci dostávali do zvláštních situací, které jim byly trapné, nebo ne zrovna příjemné. Pro ilustraci jedna vzpomínka: *„Já osobně mám obrovský zážitek, když mě pan farář – režisér, učil líbat. Měla jsem velký ostych a bála se políbit tehdejšího pana řídícího, který hrál mého milence Bečvaříčka. Při zkouškách jsem ho líbala vždy kde-*

2001 Perníková chaloupka

2023 Pejsek a kočička vaří dort

si za ucho, to bylo ale podle pana režiséra špatně. Stoupl si k nám na jeviště a názorně nám předvedl, jak se líbá ten, kterého milujeme. Ne za ucho.“

2014 Sněhurka s sedm trpaslíků

Divadelnictví se vždy točilo kolem školy. Jinak řečeno, sulíkovská škola měla a má doteď v tomto směru štěstí na učitele, kteří podporují tuto krásnou aktivitu po dlouhá léta. To potvrzují fotografie v divadelních kostýmech

před školou, zápisy v kronikách – obecní, farní a školní, či vzpomínky pamětníků na kulturní dění v obci (např. za 2. sv. v. nacvičoval divadlo řídící učitel Albert Šauer). Po P. Janu Dvořákovi se kolem divadla pohybovali v Sulíkově Vlachovi, zvláště Kristina Vlachová. Ta nacvičila se školními dětmi 29 divadelních her ve 124 veřejných představeních. Třikrát se zúčastnili festivalu nejlepších divadelních her v Blansku. S dospělými ochotníky nacvičila aspoň 10 divadelních her. Z dalších osob divadelně zapálených lze jmenovat učitele Pavla Janíka, Romanu Dočekalovou, Evu Jílkovou, Alžbětu Hockovou, Marcelu Houdkovou či Markétu Hukovou.

5. SDH

Sbor dobrovolných hasičů v Sulíkově byl založen po přípravných schůzích na „Zakládající valné hromadě“ v hostinci u „Mátalů“, č. p. 4, 6. února 1908. Zakládajících členů bylo 16, z toho 15 ze Sulíkova a 1 ze Vřesic- Hukovny. Prvním starostou byl zvolen na ustavující valné hromadě Včelík Jan.

Sbor dobrovolných hasičů před novou zbrojnicí – 1912

V roce 1911–1912 bylo vystavěno „Hasičské skladiště“, (dnes č. p. 23), pro ukládání stříkačky a v podkroví s místností pro schůzovou činnost a uložení drobného vybavení. Budova byla v 1939–1940 v rámci elektrifikace obce připojena k elektrické síti. Sbor na tuto akci obci finančně přispěl. Stavba byla zasunuta do svahovitého terénu školní zahrady, a tak jednoznačně provlhala.

Během let došlo několikrát ke změně názvu sboru: SDH Sulíkov (1908–1951), Hasičská jednota MO Sulíkov (1951–1953), ČSPO

Špatný stav staré hasičárny ve svahu pod školou

MO Sulíkov (Československý svaz požární ochrany, místní orgán) (1953–1991), SHČMS – SDH Sulíkov (Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska 1991 – dosud).

Organizace se během uplynulých let různě stávala součástí okrsků Kunštát, Křetín a v současnosti je v okrsku Sulíkov, kam patří sbory Sulíkov, Petrov, Makov, Rozseč, Rozsíčka a od roku 2011 se připojil Hodonín a Kněžves.

V roce 1965 byla postavena budova Místního národního výboru Sulíkov, jejíž součástí byla i „požární zbrojnice“ (garáž). Do nové budovy bylo přemístěno i veškeré hasičské vybavení.

Dva pohledy na budovu Obecního úřadu (dříve MNV) s novou hasičskou zbrojnicí

Stará „hasičárna„ byla opuštěna. Po čase ji začalo využívat místní JZD jako sklad olejů a nafty. Po vybudování nového střediska v dolní části obce byl původní sklad přemístěn do nových prostor. Původní skladiště, č. p. 23, bylo ve velmi zdevastovaném stavu. Na popud obce bylo rozhodnuto budovu rozebrat (cca 1955) a přestavět na klubovnu mládeže, přičemž hlavními aktéry – brigádníky – byli členové Svaza-

Přestavba staré „hasičárny“ na klubovnu

1983 – oslava 75. výročí založení SDH

rmu. Stavba byla provedena v rámci akce „Z“. Dokončena byla v roce 1975 a o dva roky později došlo i na fasádu. Od té doby slouží mládeži a dalším příležitostným zájemcům, určitou dobu byla využívána i místními muzikanty jako zkušebna. Při různých příležitostech se tu prodávalo občerstvení a v současnosti je zde umístěna posilovna. Horní místnost využívají ke cvičení ženy a dívky a příznivci stolního tenisu k ping-pongovým tréninkům a turnajům.

V roce 2014 převzal budovu do správy spolek mladých rodin „Sulíkovský větrník“.

V roce 2015 proběhla v klubovně sanace omítek v posilovně, byly položeny nové podlahy, zrekonstruováno WC, vyměněna okna a zateplen strop.

Pod patronací obce byla v roce 2018 i kvůli potřebnému odvlhčení budovy vybudována

Současná podoba klubovny

v zadní části betonová zídka, a zastřešením prostoru mezi zídkou a klubovnou vznikl sklad pro potřeby obce. Následně byl v roce 2020

sklad rozšířen v horní části o garáž, do které byla umístěna hasičská Tatra 805 včetně přívěsu na vybavení, které tím získalo stabilní místo pro uložení.

Ostatky 1987

Obec má připraven projekt na rozšíření horního patra, ale vzhledem ke špatnému stavu budovy bude asi rozumnější budovu strhnout a začít stavět zase od základů.

Hasiči odjakživa udržovali na vesnici společenský život, pořádali ostatky, brigády, zábavy i Mikuláše. Už více než 110 let jsou základem spolkového života v obci.

Ostatky 2016

6. ŽIVOT V OBCI

Společenský život v obci býval v minulosti velmi pestrý. Ukazují to četné zápisy v kronikách nebo vzpomínky pamětníků. A je tomu tak i nadále. Výčet nejružnějších akcí pro malé i velké mluví za vše. Prolínají se tu činnosti nejružnějších oblastí, spolků, organizací, které pořádají různé aktivity sportovní, hasičské, kulturní, náboženské... Jednotlivé nejde od sebe oddělovat, protože je vše semknuto v jeden celek, který umožňuje zapojit co nejvíce obyvatel, a dokonce i široké okolí. Některé akce obnovily zaprášenou tradici, jiné v ní pokračovaly, nové vznikaly a některé po čase zanikaly. Ale i to je život, to k tomu patří. Mohli bychom to nazvat rok na vsi, neboť spoustu věcí se odvíjí od částí roku a od lidových zvyků.

Níže uvedený přehled není úplný, ale snad se podařilo postihnout alespoň ty nejdůležitější:

Masters of Sulikoff

S nápadem uspořádat v Sulíkově festival rockové hudby přišel František (Ferda) Míček, který se nechal inspirovat obrovským rockovým festivalem Masters of rock Vizovice 2008. V roce 2009 se uskutečnil 1. ročník Masters of Sulikoff se záměrem dát prostor

Masters of Sulikoff 2018. Foto: Radek Palínek

méně známým kapelám, aby si mohly zahrát na pódiu, a nejen po malých rockových klubech. Hlavními pořadateli byli Fr. Míček, ml. a Radek Brychta za pomoci celé řady dalších nadšenců. Sponzoři se hledali mezi známými. Kapely byly většinou metalového rázu. Každý rok festival zahajovala kapela Los Cabbanos (ze Vřesic). Také zde účinkovala skoro místní kapela Silent Hill, kde tehdy působili sourozenci Ferda a Iveta Míčkovi. Zatím se podařilo uspořádat 6 ročníků. Na první dva přišlo asi nejvíce lidí 500 a 900, potom počet návštěvníků klesal. Jedním z důvodů je fakt, že podobných akcí se začalo dělat po okolí více, a tak se lidé rozptýlili.

Sraz veteránů

V roce 2019 se poprvé uskutečnil Sraz veteránů. Návrh vzešel od Romana Kořenka, jeho tatínka Františka a Břetislava Šutery a k zorganizování akce se spojili se spolkem RSP. Sraz přilákal do Sulíkova velké množství motocyklů, automobilů a traktorů. Zájem ze strany sběratelů/vlastníků historických vozidel z celé republiky byl značný. Do Sulíkova se sjelo kolem 120 strojů splňujících podmínku

Sraz veteránů 2022. Foto: Marcela Houdková

minimálního stáří 30 let. I zájem diváků byl značný. Návštěvnost překračovala 200 diváků i v deštivých a chladných letech. Výnos z pořádání akce a z tomboly plné výrobků věnovaných rodáky i přespolečníky byl vždy předán postiženým spoluobčanům ve stacionářích v okolí.

Hubertova jízda (dnes Jezdecké hry)

Po celé ČR jezdeckou sezónu každý rok na podzim uzavírá Hubertova jízda. Pořádají ji v mnoha stájích jako odměnu pro všechny své členy, kteří po celý rok pilně pracovali. V Sulíkově nejsou velké stáje, ale zato je zde dost jezdeckých nadšenců a milovníků koní. Organi-

Hubertova jízda

zace Jezdeckých her se ujala Marcela Pecinová s rodinou za podpory sponzorů ze Sulíkova i okolí a řady kamarádů. Poprvé se jí podařilo Hubertovu jízdu s účastí 8 koní uspořádat v roce 2011. A z jízdy se stala každoroční tradice, na kterou přijíždí až 30 koní. Program obsahuje vyjížďku a různé soutěže testující dovednosti jezdců i koní a jejich bezchybnou souhru. I na této akci je součástí dobročinnost: výtěžkem z dražby je podporován útulek pro zvířata ve Svitávce.

Klub SHM

Od roku 2006 v Sulíkově působil klub Farma (FARNost sv. MAGdalény) pod vedením Markéty Míčkové – Megy, který sdružoval křesťanskou mládež z místní farnosti. Od roku 2010 se stal ofici-

Tábor Klub SHM 2023. Foto: Radek Hanskut

álně Klubem SHM (Salesiánského hnutí mládeže), což přineslo především finanční výhody při zajišťování dětských táborů během velkých prázdnin a jiných akcí pro děti. Klub pořádá dva turnusy táborů – pro malé a větší děti a dlouhou řadu sportovních a společenských akcí a setkání.

Sulíkovský větrník

Spolek Sulíkovský větrník vznikl v prosinci 2014 spojením občanského sdružení Sportovní klub Sulíkov a do té doby neregistrova-

S Větrníkem o závod 2016.

Foto: Marcela Houdková

né, avšak aktivně působící skupiny maminek, která v obci spontánně vznikla v r. 2010. Tím došlo ke změně názvu spolku a také k rozšíření činnosti. Je zaměřen na volnočasové aktivity pro děti a mládež a tím se zároveň snaží předcházet negativním vlivům sou-

časné společnosti. Pořádá tematické i kulturní akce, např. dětské dny, sportovní akce, lampiónové průvody, karnevaly, Uklidme Česko, výlety po ČR i zahraničí ...

... a mnoho dalších

Rozsah této brožurky bohužel neumožňuje popsat vše, co se v obci děje a poděkovat všem, kdo se organizací akcí zabývají a tráví s tím spoustu času. Skvělou a hojně navštěvovanou tradiční akcí je třeba Sulíkovské vinobraní, které aktuálně organizují Lišáci (ale dří-

Vánoční trhy 2023.

Šmoulí den 2024 Foto: L. Havlíčková

ve se v jeho organizaci vystřídala dlouhá řada skupin a spolků), řadu zábav a akcí zorganizoval spolek RSP, v loňském roce se na novou úroveň podařilo pozdvihnout vánoční jarmark, dlouholetou tradici má i silvestrovský fotbalélek. Obec tmelí i společná práce při různých brigádách. Dík patří všem, kteří něco dělají pro své sousedy, kamarády a pro celou obec.

*Sulíkovské vinobraní
– možná nejnavště-
vovanější akce v obci*

7. ZÁVĚREM

Obecní, školní a farní kroniky jsou plné zajímavých příběhů a my se je budeme snažit postupně zveřejňovat na webových stránkách **www.sulikov.cz**. Pokud máte nějaké vzpomínky, fotografie či informace o historii naší obce, pak velmi uvítáme, když nám je zašlete, nebo zapůjčíte k ofocení, a my je rádi doplníme do našeho archivu.

OBSAH

- 1. Slovo úvodem**
- 2. Historie obce**
 - 1.1. Dávná historie
 - 1.2. První světová válka
 - 1.3. Druhá světová válka
- 3. Zajímavosti obce**
 - 3.1. Kostel
 - 3.2. Škola
 - 3.3. Hukovna
 - 3.4. Pomníky
 - 3.5. Lípy
- 4. Divadlo**
- 5. SDH**
- 6. Život v obci**
- 7. Závěrem**

Vydal: Obecní úřad Sulíkov

Rok vydání: 2024

Text: Marcela Houdková

Fotografie, u kterých není uvedený zdroj pochází z archivu občanů obce Sulíkov a autora neznáme. Autorem foto na titulní straně je Šárka Kořenková.

Citace uvedené v textu kurzívou pochází z níže uvedených zdrojů:

Obecní kronika Sulíkova

Školní kronika ZŠ Sulíkov

Farní kronika Sulíkova

J. Tenora: Vlastivěda moravská. II. Místopis, Kunštátský okres, 1903.

www.povetrnik.cz

„Brunner Zeitung“ č. 503

Kopírování a užití textů a obrazů z této knihy je možné jen se souhlasem OÚ Sulíkov.

www.sulikov.cz